

Arrest

nr. 201 404 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bala Bagh (district Surkh Rod, provincie Nangarhar).

Uw vader was actief als verpleger in een ziekenhuis te Nangarhar voor een organisatie genaamd ‘ABRAR’. De Taliban eisten dat hij met zijn werk stopte. Uw vader kwam op een zwarte lijst terecht omdat hij voor de overheid en de buitenlanders werkte.

De Malik van uw dorp kwam u op een dag vertellen dat uw vader op deze lijst stond en dat de Taliban eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten. U lichtte uw vader hierover in, die niet inging op deze eis.

Een week later kwamen de Taliban naar uw huis. Ze eisten dat uw vader stopte met werken, zo niet zou hij vermoord worden. U lichtte uw vader telefonisch in. Opnieuw ging uw vader niet in op deze eis.

Op de 23ste van de eerste maand van 1394 (=12 april 2015) leverden de Taliban, via de imam van uw dorp, een dreigbrief af gericht aan uw vader. Opnieuw werd uw vader met de dood bedreigd. U lichtte hem hier telefonisch over in maar uw vader gaf verder geen gehoor aan de eisen van de Taliban.

Een tweetal weken nadat deze brief werd afgegeven, op de 5de van de tweede maand van 1394 (=25 april 2015), kwam uw vader heimelijk op bezoek bij u thuis. Die nacht kwamen de Taliban naar uw huis. In een vuurgevecht dat plaatsvond nadat de Taliban de voordeur inbeukten, stierven zowel uw vader, een broer van u alsook twee leden van de Taliban. U kwam er met slaag vanaf.

De volgende ochtend vluchtte u naar Katapoor, waar u onderdook bij een familielid. Ook daar moest u na een twee- à drietal weken vluchten omdat dit familielid werd gewaarschuwd dat jullie gezocht werden door de Taliban. U vluchtte naar het huis van uw zus en schoonbroer in de stad Jalalabad, waar uw drie andere broers tot op heden nog steeds wonen.

Ondertussen kwamen de Taliban naar uw huis te Bala Bagh en vernielden daar uw gewassen en uw tuin.

Op de 3de dag van de vijfde maand van 1394 (=25 juli 2015) overhandigde de imam van uw dorp u aan het huis van uw schoonbroer een dreigbrief die afkomstig was van de Taliban. Ze eisten dat u zich ging aanmelden bij hun rechtbank. U ging hier niet op in. Ongeveer een week nadat deze brief werd afgeleverd werd u beschoten door mannen op een motorfiets aan het hotel van uw schoonbroer. U overleefde en besloot het land te verlaten.

Ongeveer twee à drie weken nadat u werd beschoten verliet u het land op de 2de van de zesde maand van 1394 (=24 augustus 2015). Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 17 november 2015 in België aan. U vroeg asiel aan op 30 november 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden omdat u reeds hun doelwit was.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een schooldiploma, een document dat aantoont dat u slaagde voor een ingangsexamen voor hoger onderwijs, een cricketcertificaat, de kopieën van de taskara's van uw broers en die van uw vader, twee documenten in verband met het werk van uw vader, twee contracten van het werk van uw schoonbroer Khalid, twee dreigbrieven van de Taliban, een brief van het districtshuis van Surkh Rod, een brief van de politiecommandant van Nangarhar, een CD-rom waar beelden en foto's van uw herkomstregio op te zien zijn, een twintigtal foto's alsook een tweetal enveloppes waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 februari 2016 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een twee jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de Taliban u dusdanig zouden willen viseren. Hoewel u zelf niet zeker bent van hun motieven, vermoedt u dat ze u willen vermoorden omdat twee leden van de Taliban stierven in uw huis (CGVS, p.12) tijdens het vuurgevecht waar ook uw vader en een broer van u in zouden zijn gestorven (CGVS, p.10). U verklaart dat u tijdens dit vuurgevecht zelf geen enkel wapen hebt vastgehad en dat de Taliban bovendien toen reeds de kans hadden om u te vermoorden, maar dat ze u toen enkel zouden hebben geslagen (CGVS, p.10). Gevraagd waarom ze dan achteraf uw broers met rust laten maar u niet, geeft u het onbevredigende antwoord dat u nu eenmaal de oudste bent (CGVS, p.12). Dat uw broers nooit bedreigd werden, zou volgens u omwille van hun jonge leeftijd zijn (CGVS, p.12). Gezien u tijdens uw gehoor bij DVZ, bijna een jaar geleden, verklaarde dat uw broer I. zestien à zeventien jaar oud zou zijn (verklaring DVZ – 25.04.2016, vraag 17), kan dit antwoord niet als afdoende worden beschouwd. Bovendien is uw verklaring op het CGVS dat u zijn leeftijd niet kent maar dat u slechts een schatting deed ook niet bepaald overtuigend (CGVS, p.9). Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij uw verklaring als zouden de Taliban u willen doden.

Nog andere verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat de Taliban personen op een motorfiets op u zouden hebben afgestuurd, dat deze op u zouden hebben gevuurd maar dat u er toch in slaagde om het er levend van af te brengen (CGVS, p.15 & 16). Dergelijk ontsnappingsrelaas komt weinig aannemelijk over. Voorts verklaart u dat de Taliban u al een dreigbrief zouden hebben verstuurd en een aanslag op u zouden hebben gepleegd (CGVS, p.11 & 12). Het is zeer opmerkelijk dat de Taliban dan nog niet eens de moeite zouden hebben genomen om zich te begeven naar het huis van uw schoonbroer (CGVS, p.12), indien ze werkelijk zo naarstig op zoek zijn naar u. De Taliban zouden nochtans de locatie van dit huis kennen en uw drie broers zouden er tot op de dag van vandaag wonen (CGVS, p.5). U verklaart namelijk dat de imam uw dreigbrief, die nota bene pas drie maanden na de aanval op uw huis zou zijn afgeleverd, aan het huis van uw schoonbroer kwam afgeven en dat hij waarschijnlijk op de hoogte werd gesteld van deze locatie door de Taliban (CGVS, p.14 & 15).

Eveneens opmerkelijk is dat u verklaart zodanig in angst te hebben geleefd maar wel nog een maand na ontvangst van deze dreigbrief in het huis bleef wonen (CGVS, p.12). De vaststelling dat u pas na het schietincident de beslissing nam om uw land te ontvluchten (CGVS, p.15), maakt uw asielrelaas des te onbegrijpelijker. Een week eerder zou u een dreigbrief van de Taliban hebben ontvangen, maar was u nog van mening dat u een leven kon uitbouwen in de stad (CGVS, p.15). Gezien u verklaart dat uw broer en vader werden vermoord nadat uw vader een dreigbrief ontving, is het zeer opmerkelijk dat u na het ontvangen van de aan u gerichte dreigbrief nog niet de beslissing maakte om het land verlaten. Vaststellingen die de geloofwaardigheid van deze bedreigingen des te meer aantasten.

Een aantal inconsistenties doorheen uw verklaringen lijken het ongeloofwaardige karakter van uw relaas te bevestigen. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw broer en vader stierven in de nacht van de 5de van de tweede maand van 1394 (=25 april 2015) (CGVS, p.10). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u vlak na aankomst in België tijdens een gehoor bij de DVZ op 30 november 2015, verklaarde dat uw broer en vader zo'n vijf maanden geleden stierven, hoewel de dag die u op het CGVS naar voren schuift niet vijf maar zeven maanden voor 30 november 2015 in de tijd lag. U bent er van overtuigd dat u bij aankomst ook de datum vermeldde (CGVS, p.18). Het lijkt onwaarschijnlijk dat een werknemer van de DVZ tot twee keer toe 'vijf maanden' noteerde als u werkelijk een specifieke datum opgaf.

Het is voorts opvallend dat u heden ook wat de datum van vertrek uit Afghanistan betreft een betere kennis aan de dag legt. Waar u bij aankomst (minderjarigenfiche, traject) en bij DVZ (verklaring DVZ, vraag 31) nog aangaf ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest maar geen exacte datum naar voren schuift, kan u dat wel tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p.17). Alleen, uw verklaring dat u op de 2de van de zesde maand van 1394 (=24 augustus 2015) (CGVS, p.17) zou vertrokken zijn strookt niet met uw eerdere verklaringen waaruit moest blijken dat u ongeveer vier maanden onderweg was. Gezien u bij aankomst verklaarde in België te zijn aangekomen op 17 november 2015, zouden deze vier maanden moeten overeenkomen met een vertrek rond 17 juli 2015, oftewel meer dan een maand eerder dan de datum die u op het CGVS vermeldt. Het lijkt er op dat u uw verklaringen in verband met uw reisroute wijzigt in functie van de documenten die u voorlegt, gezien de tweede dreigbrief dateert van de 3de dag van de vijfde maand van 1394 (=25 juli 2015). Hiermee geconfronteerd geeft u toe dat u eigenlijk maar een inschatting van de duur van uw reis maakte, maar dat u in werkelijkheid niet weet hoe lang u onderweg was (CGVS, p.17). Dergelijk weinig consistent relaas haalt uw geloofwaardigheid des te meer onderuit.

Wat betreft de foto's, de CD-rom met foto's en een paar video's die u voorlegt om uw asielaanvraag geloofwaardig te maken, dient te worden opgemerkt dat deze niet overtuigen. Zo zien we foto's van graven, enkele huizen en de foto's van een persoon die mogelijks overleden is. Er dient te worden opgemerkt dat dit beeldmateriaal **op geen enkele manier** aantoont dat er een link zou zijn tussen u en deze graven of tussen u en de overleden persoon die te zien is op de foto's. U maakt hierdoor niet aannemelijk dat de persoon op de foto's uw broer is. Het is nog opvallender dat u foto's neerlegt waarop u te zien bent samen met personen die uw levende broers zijn (CGVS, p.20), maar geen enkele foto van u en de overleden persoon op de foto's. Dat foto's van u en uw overleden broer wel bestaan maar mogelijks verstopt worden door andere mensen, is opnieuw een weinig overtuigende verklaring (CGVS, p.20).

Na onderzoek van uw Facebookprofiel komt het CGVS bovendien met een opmerkelijke vaststelling. Zo vindt men in de vriendenlijst van één van uw Facebookprofielen een persoon terug met de naam 'M. Y. M.' (zie administratief dossier), een naam die verdacht veel lijkt op die van uw zeggende overleden broer 'M. Y. M.zai' (verklaring DVZ, vraag 17). De vaststelling dat deze persoon zeer hard lijkt op een persoon die te zien is op de foto's die u voorlegt en waarvan u zelf beweert dat het uw broers zijn (foto 2.7, zie administratief dossier), bevestigt dat het om uw broer gaat. Gezien de recente activiteiten van uw broer op zijn Facebookprofiel, blijkt nogmaals dat uw broer M. Y. niet door de Taliban vermoord werd, zoals u beweert. Deze vaststelling bevestigt eens te meer het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u perfect Pashtou en Dari (CGVS, p.2), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook bent u geschoold. U zou namelijk uw middelbaar onderwijs hebben afgemaakt en zou geslaagd zijn voor het ingangsexamen aan het 'Nangarhar Institute' (CGVS, p.6 & 7). Daarenboven lijkt het dat u in Jalalabad zou kunnen terugvallen op uw zus en diens man die in stad zouden wonen en waar reeds drie andere broers van u wonen (CGVS, p.4 & 5).

Uw schoonbroer zou u overigens al een vier- à vijftal weken hebben opgevangen bij hem thuis in Jalalabad (CGVS, p.5). De vaststelling dat u reeds in Jalalabad woonde wijst er op dat u bovendien over kennis van de stad zelf beschikt.

Deze schoonbroer van u lijkt bovendien te beschikken over een aanzienlijke financiële draagkracht. Zo is hij niet alleen capabel om drie broers van u onderdak te bieden en uw reis naar Europa te bekostigen (verklaring DVZ, vraag 30), hij zou ook werken voor een buitenlandse organisatie (CGVS, p.8) en de eigenaar zijn van een hotel waar hij over personeel beschikt (CGVS, p.14).

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat er buiten de problemen die u aanhaalde geen andere redenen waren die dit zouden verhinderen (CGVS, p.22). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u bij aankomst aangaf niet over een taskara te beschikken omdat deze in het water viel (minderjarigenfiche, vaststelling identiteit), maar dat u tijdens uw gehoor bij het DVZ wel een taskara kan voorleggen. Het stond u vrij om toen aan te geven dat uw originele taskara in Afghanistan lag en dat het slechts een kopie was die in het water viel, zoals u bij het CGVS verklaart (CGVS, p.19).

Verder legt u een schooldiploma, een document dat u slaagde voor een ingangsexamen en een cricketcertificaat neer. Deze documenten houden geen enkel verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De documenten gerelateerd aan het werk van uw vader en schoonbroer tonen dan weer hun professionele activiteiten aan, die in deze beslissing niet worden betwist en die uw geloofwaardigheid evenmin kunnen herstellen.

Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name de kopieën van de taskara's van uw broers en die van uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, een brief van het districtshuis van Surkh Rod en een brief van de politiecommandant van Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst en dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn weigering om op de eisen van de taliban – om zich aan te melden bij hun rechtbank – in te gaan. Daarnaast stelt verzoeker vast dat zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, district Surkhod, dorp Bala Bagh niet betwist wordt. Deze regio wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie waar terreuraanslagen regelmatig plaatsvinden en waar zowel IS, de taliban als ANSF strijden. Verzoeker stelt vast dat geen van deze gegevens in vraag wordt gesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aldus als vaststaand dienen te worden beschouwd. Hij vervolgt dat ook nog in de laatste maand verschillende personen werden gedood omwille van een aanslag door IS in Jalalabad en verwijst naar artikel van Al Jazeera van 17 mei 2017. Daarnaast benadrukt verzoeker dat zijn vader werkzaam was als verpleger voor de overheden en internationale organisaties en de taliban hem aldus als verrader en ondersteuner van de regering of de internationale coalitie aanzag. Het is ook omwille van de weigering van verzoekers vader om zich bij de taliban aan te sluiten dat zijn vader en één van zijn broers vermoord werd. Na deze gebeurtenis, waarbij ook twee talibanleden om het leven kwamen, werd verzoeker overigens door de taliban opgeroepen om zich aan te melden bij de rechtbank en werd er later een poging ondernomen om hem te vermoorden in Jalalabad. Verzoeker verwijst in dit verband naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 en een mededeling van de taliban van april 2015, waaruit volgt dat alle strijdende groepen, waaronder de taliban, systematisch burgers viseren die geassocieerd worden met, of die gezien worden als, personen die de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap in Afghanistan ondersteunen. Hij leidt hieruit af dat zijn verklaringen aldus in overeenstemming zijn met de objectieve informatie. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij geen bescherming kan verkrijgen van zijn eigen overheid omdat deze amper controle heeft over de regio. Tot slot verwijst verzoeker naar het principe van het voordeel van de twijfel en het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dit punt met de stelling dat hij spontane en eenduidige verklaringen heeft afgelegd die zijn persoonlijke ervaringen duiden en die overeenstemmen met de beschikbare informatie.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat hij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groeperingen, waaronder de taliban. Verzoeker herhaalt dat uit objectieve informatie blijkt dat de taliban mensen als doelwit nemen die als ondersteuner van de regering worden beschouwd, zoals zijn vader en dat hij thans wordt gevisieerd door de taliban omwille van zijn weigering om zich aan te bieden bij hun rechtbank. Verzoeker hekelt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toepassing heeft gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Jalalabad.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Ten eerste benadrukt verzoeker dat zijn herkomst uit het dorp Bala Bagh, district Surkhod, provincie Nangarhar niet betwist wordt, noch dat zijn vader een verpleger was voor de overheden en een internationale organisatie en hij door de taliban gedood werd. Daarenboven wordt zijn regio van herkomst gekenmerkt met een verslechterde veiligheidssituatie. Vervolgens tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij meent immers dat zijn verklaringen plausibel zijn en overeenstemmen met de beschikbare informatie, dat hij nauwkeurig geantwoord heeft op de verschillende vragen en hieruit een persoonlijke ervaring blijkt. Daarnaast beklemtoont verzoeker dat hij wel degelijk minderjarig is en dat er geen twijfel bestaat over het feit dat alleenstaande minderjarige migranten een bijzonder kwetsbare groep vormen. Verzoeker stelt in dit verband dat de internationale instrumenten aangaande het belang van het kind en het voordeel van de twijfel dienen te worden toegepast en dat, gelet op het feit dat de huidige leeftijdsbepalingen bekritiseerd worden omwille van hun gebrek aan nauwkeurigheid, minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast en hij als minderjarige moet worden beschouwd.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden viseren, doch niet zijn andere broers, voert verzoeker aan dat hij denkt dat dit is omdat hij de oudste is. Hij volhardt tevens in zijn verklaringen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een schatting van de leeftijd van zijn broer I. gaf en dat hij aldus 16 jaar is. Zijn andere twee broers zijn respectievelijk 11 en 15 jaar oud en derhalve minderjarig. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker kon ontsnappen aan de taliban, verduidelijkt verzoeker dat hij na de dood van zijn vader erg voorzichtig was (en nog meer na het ontvangen van de dreigbrief). Hij meent ook dat de taliban die hem vanop een motorfiets beschoten, dachten dat hij dood was nu hij naar de grond dook en daar bleef liggen. Verzoeker vervolgt dat het wel degelijk aannemelijk is dat de taliban niet naar het huis van zijn schoonbroer kwamen om hem te halen, nu zij dit stiekem zouden doen en zijn schoonbroer bovendien door de taliban bedreigd wordt. Hij werd overigens door zijn schoonbroer beschermd en verstopte zich in diens hotel. Wat betreft de in de bestreden beslissing opgemerkte inconsistenties benadrukt verzoeker dat zijn vader overleden is op 2/05/1394 en niet op 20/11/2015 zoals hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf. Ook aangaande de duur van zijn reis herhaalt verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een schatting gaf. Aangaande de opmerking van de commissaris-generaal omtrent een vriend op Facebook, ontkent verzoeker dat dit zijn broer betreft. Het gaat evenwel om een zoon van zijn tante langs moederszijde die op zijn broer lijkt. Verzoeker besluit aldus dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn, minstens op basis van het principe van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus nog als volgt:

"Verschillende rapporten bevestigen dat het conflict sinds 2015- 2016 geëscaleerd is, en duiden alleen in de eerste negen maanden van 2016, op 8.397 conflictgerelateerde burgerlijke slachtoffers (2.562 doden en 5.835 gewonden). Volgens de UNHCR raakt het aantal vluchtelingen uit Afghanistan tot ongeveer 2.6 miljoen, waardoor ze wereldwijd de op een na grootste vluchtelingenbevolking zijn (zie Amnesty International, Afghanistan report, 2016/2017, p.3-4).

Trouwens erkent de Commissaris dat de veiligheidssituatie in 2015-2016 achteruit is gegaan, en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, en dat de IS, de taliban, en de ANSF in de provincie Nangahar (waar de stad Jalalabad en het dichtbij liggende dorp van verzoeker) strijden. De Commissaris erkent ook dat terreuraanslagen regelmatig in de stad Jalalabad (het dorp van verzoeker wordt als deel van Jalalabad stad beschouwt omdat het dichtbij ligt) gebeuren, en dat aanslagen ook in nabijheid van burgerlijke infrastructuur gepleegd worden. Echter meent de Commissaris dat de aantal burgerslachtoffers in Jalalabad stad niet hoog genoeg is om tot het verlenen van de subsidiaire bescherming te brengen. Dit leidt ertoe zich af te vragen hoe vele burgerlijke slachtoffers er moeten zijn voordat de veiligheidssituatie als slecht genoeg wordt evalueert. We duiden aan dat deze redenering gevaarlijke gevolgen kan hebben, door het te streng inschatten van de vereisten die nodig zijn om een ernstige bedreiging van de burgers te herkennen.

Ook duiden verschillende bronnen erop dat de niveau van de geweld in Nangahar provincie hoog is. Bij voorbeeld, "[...]" (citaat uit: Afghanistan: The security situation in Nangarhar province, Land Info, 13 October 2016, p.7,10). Nog laatste maand werden er 6 personen gedood en 16 gewond door een aanslag van ISIS in Jalalabad (ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad, Four employees of state broadcaster and four attackers among the dead in siege in eastern city of Jalalabad, 17 May 2017, Al Jazeera).

Jalalabad stad is dus geen veilig plaats waar verzoeker zich hervestigen zou kunnen, zoals beweert door de Commissaris.

Bovendien bestaat er ook geen redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker in Jalalabad stad. Verzoeker heeft al uitgelegd dat de taliban er aanwezig zijn, en dat hij en zijn broers niet naar school of uit het huis van zijn schoonbroer durfden uit angst gekidnapt te worden (CGVS p.12). Bovendien kan hem zijn schoonbroer, die al zijn andere broer ontvangt, niet duurzaam herbergen. Verzoeker heeft ook geen werk ervaring, en vreest dat hij voor zich zelfs niet zou kunnen zorgen.

We herhallen dat het inroepen van het intern beschermingsalternatief het resultaat is van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

[...]

UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne " dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR is, om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist.

Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

[...] (citaat uit UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04 p.6 -7).

Verzoeker legt uit dat zijn familie in Kabul hem niet op duurzame wijze onthalen kan, en dat hij dus geen huisvesting zou hebben. Hij verklaard ook dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem en werkplaats te vinden omwille van de moeilijke economische situatie. Bovendien, zoals hij verklaarde (CGVS p43-35), is Jalalabad ook niet veilig voor hem, omdat de taliban er aanwezig zijn.

Rapporten benadrukken bovendien "Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verschillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein. Zij vormen een grote groep van kwetsbare personen die nood heeft aan humanitaire hulp.

Ten eerste is de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek. Hoewel een familiaal netwerk een mogelijke vorm van bijstand is, stelt UNHCR dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen.

[...] (citaat uit: *Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure*, CBAR-BCHV, Juni 2014, p13-14).

Trouwens benadrukt UNHCR de grote kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen.

[...] (citaat uit: UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p. 27-28).

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern beschermingsalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

UNHCR vermeldt dat:

[...]

Inderdaad, het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tót het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

[...]

Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern beschermingsalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot.

[...]

We menen dus dat het enkele vaststellen dat verzoeker op een (beperkt) familie netwerk in Jalalabad beschikt (zijn schoonbroer en zijn zus), niet voldoende is om de redelijkheid van de IBA in Jalalabad te evalueren. Hij verklaard inderdaad dat zijn schoonbroer hem niet op duurzame wijze onthalen kunnen, en dat het zeer moeilijk zal zijn en werkplaats te vinden om voor zich zelfs te zorgen.

Vervolgens, menen we dat de CGVS geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Jalalabad. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precair is, zoals verklaard door verzoeker. De International Labour Organisation vermeldt bijvoorbeeld :

[...] (citaat uit : International Labour Organisation (ILO), *Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan*, 5 juni 2012, p. 7). Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat [...]

(citaat uit: International Labour Organisation (ILO),

'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 10).

Daarna onderlijnen we ook dat, terwijl de CGVS aan verzoeker verwijt dat hij niet aan zijn samenwerking plicht voldoet, de CGVS zelfs de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet respecteert.

Het CGVS brengt de asielzoeker inderdaad niet op de hoogte van het feit dat de IBA mogelijkheid wordt bestudeerd. Het concrete alternatief wordt later wel vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van de asielzoeker die in een andere context afgelegd werden. Het gaat om verklaringen over de familiale context, maar geen specifieke vragen over een mogelijke hervestiging in Kabul. Die verklaringen zijn vaak niet pertinent om, rekening houdend met de reële situatie, töt het bestaan van een intern beschermingsalternatief te doen besluiten. UNHCR heeft dit probleem ook vastgesteld bij de toepassing van het principe van intern beschermingsalternatief in andere Europese landen.

[...] (citaat uit: Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 16)

'Die werkmethode van het CGVS is in strijd met de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals uiteengezet door het Hof van Justitie in het arrest MM: [...]

We menen dus dat de beweerde IBA van verzoeker in Jalalabad niet redelijk of veilig is, en dat de Commissaris generaal de redelijkheid van de IBA niet bewijzen heeft. Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen ingeroepen door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielaansluiting als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: een uittreksel uit het rapport van Amnesty International "Afghanistan Report 2016/17" (stuk 3), het artikel "The Afghan district stuck between IS and the Taliban" van BBC News van 20 februari 2016 (stuk 4), het rapport "Afghanistan: The security situation in Nangarhar Province" van Land Info van 13 oktober 2016 (stuk 5), het artikel "Taliban announce spring offensive in Afghanistan" van L. O'Donnell van 22 april 2015 (stuk 6), het artikel "ISIS claims deadly TV station attack in Jalalabad, Four employees of state broadcaster and four attackers among the dead in siege in eastern city of Jalalabad" van Al Jazeera van 17 mei 2017 (stuk 7), de "Observation générale no. 14 (2013) sur le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale" van het Comité des droits de l'enfant van 2013 (stuk 8), de "Commentaire général no. 6" van het Comité des droits de l'enfant van 2013 (stuk 9), het artikel "Age Assessment Practices: A Literature Review and Annotated Bibliography" van UNICEF van 2011 (stuk 10), het artikel "Detriment of the Doubt: Age Assessment of Unaccompanied Asylum-seeking Children" van AIDA van december 2015 (stuk 11), de "Guidelines on International Protection No. 8" van UNHCR, het artikel "Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure" van CBAR-BCHV van juni 2014 (stuk 13), het artikel "'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan" van ILO van 5 juni 2012 (stuk 14), "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 15), "Principes directeurs sur la protection internationale no. 4" van UNHCR van 23 juli 2003 (stuk 16) en het "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 6 augustus 2013 (stuk 17).

Per drager brengt verweerder op 9 februari 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad en het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan, Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 13 februari 2018 laat verzoeker per faxbericht aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een kopie van een aangifte bij de politie van het district Surkhrod, een kopie van de kindervaccinatiekaart van verzoeker, een kopie van de taskara van M. Y. en een kopie van de geboorteakte van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker de originele exemplaren van de aangifte bij de politie van het district Surkhrod, de kindervaccinatiekaart van verzoeker, de taskara van M. Y. en de geboorteakte van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde minderjarigheid, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten vermits (1) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden viseren, nu hij verklaart dat hij zelf nooit een wapen heeft vastgehad tijdens het vuurgevecht, hij aangeeft dat de taliban toen reeds de kans hadden om hem te vermoorden, doch hem enkel geslagen zouden hebben, (2) het

bevreemdend is dat de taliban zijn broers met rust laten en enkel verzoeker viseren; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban personen op een motorfiets zouden hebben afgestuurd op verzoeker, maar hij er toch in slaagde om het er levend van af te brengen en het in dat opzicht evenmin aannemelijk is dat de taliban niet nog eens de moeite zouden hebben genomen om zich te begeven naar het huis van verzoekers schoonbroer, nu zij de locatie van dit huis kenden; (iv) het eveneens opmerkelijk is dat verzoeker verklaart in zodanige angst te hebben geleefd, doch wel nog een maand na ontvangst van de dreigbrief in het huis bleef wonen, temeer nu hij verklaart dat zijn broer en vader vermoord werden nadat zijn vader een dreigbrief had ontvangen; (v) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent het ogenblik van overlijden van zijn vader en broer en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan; (vi) de foto's, CD-rom en video's op geen enkele manier aantonen dat er een link zou zijn tussen de daarop afgebeelde graven en verzoeker, noch met de afgebeelde overleden persoon en verzoeker en het niet aannemelijk is dat het verzoekers broer zou betreffen, te meer daar verzoeker wel foto's voorlegt met zijn levende broers, doch niet met zijn overleden broer; (vii) verzoeker op Facebook bevriend blijkt te zijn met M. Y. M., een naam die enorm lijkt op deze van zijn overleden broer M. Y. M.zai en ook de foto erg lijkt op een persoon die te zien is op de foto's die verzoeker voorlegt van zijn broers en (viii) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2017 (CG nr. 1535040), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit de weigering van zijn vader om zich aan te sluiten bij de taliban en uit zijn weigering om zich aan te bieden bij de taliban, *in casu* twee dreigbrieven vanwege de taliban en een aanslag op zijn leven.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 25 februari 2016 (administratief dossier, stuk 10) blijkt immers dat verzoeker op datum van 15 december 2015 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift erop wijst dat alleenstaande minderjarige migranten een bijzonder kwetsbare groep vormen en de internationale bepalingen inzake het belang van het kind in rekening dienen te worden gebracht, kan niet worden ingezien hoe dit dienstig kan worden aangevoerd nu is komen vast te staan dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Het thans voorgelegde geboortecertificaat en de kindervaccinatiekaart zijn niet van die aard om deze conclusie te wijzigen. Vooreerst dient er in verband met het geboortecertificaat op worden gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een breed verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien weze benadrukt dat UNICEF geen officiële organisatie is die geboortekaarten ter beschikking heeft zodat er dus redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat de geboortedatum, zoals opgenomen op de kindervaccinatiekaart, bepaald werd aan de hand van de verklaringen van (één van) de ouders van verzoeker. Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten onder meer stellende dat er hevige kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd en aldus het voordeel van de twijfel moet worden toegepast en hij als minderjarige moet worden beschouwd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 10). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en hierin volhardt in zijn verzoekschrift tast de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aan.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij vrezen te worden gedood door de taliban omdat hij weigerde in te gaan op hun eisen om zich bij hun rechtbank aan te melden.

Zo kan immers worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban precies verzoeker zouden willen viseren. Met het louter volharden in zijn vermoeden dat hij gevisieerd wordt omdat hij de oudste van zijn broers is, het vasthouden aan zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn uitlatingen over de leeftijd van zijn broer I. op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts vermoedens betroffen en het onderstrepen dat zijn broers zich schuilhouden bij verzoekers schoonbroer, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen: *"Hoewel u zelf niet zeker bent van hun motieven, vermoedt u dat ze u willen vermoorden omdat twee leden van de Taliban stierven in uw huis (CGVS, p.12) tijdens het vuurgevecht waar ook uw vader en een broer van u in zouden zijn gestorven (CGVS, p.10). U verklaart dat u tijdens dit vuurgevecht zelf geen enkel wapen hebt vastgehad en dat de Taliban bovendien toen reeds de kans hadden om u te vermoorden, maar dat ze u toen enkel zouden hebben geslagen (CGVS, p.10). Gevraagd waarom ze dan achteraf uw broers met rust laten maar u niet, geeft u het onbevredigende antwoord dat u nu eenmaal de oudste bent (CGVS, p.12). Dat uw broers nooit bedreigd werden, zou volgens u omwille van hun jonge leeftijd zijn (CGVS, p.12). Gezien u tijdens uw gehoor bij DVZ, bijna een jaar geleden, verklaarde dat uw broer I. zestien à zeventien jaar oud zou zijn (verklaring DVZ – 25.04.2016, vraag 17), kan dit antwoord niet als afdoende worden beschouwd. Bovendien is uw verklaring op het CGVS dat u zijn leeftijd niet kent maar dat u slechts een schatting deed ook niet bepaald overtuigend (CGVS, p.9). Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen bij uw verklaring als zouden de Taliban u willen doden."*

Voorts doet verzoekers houding naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker na het ontvangen van een dreigbrief nog een maand in het huis van zijn schoonbroer zou zijn gebleven en pas na de door hem voorgehouden beschieting het land zou zijn ontvlucht.

Verzoeker geeft immers aan dat zijn vader en broer na het ontvangen van een dreigbrief gericht aan zijn vader werden gedood door de taliban (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat de taliban “wist wie we waren en waar we leven.” en ook vermoedelijk de imam – die de dreigbrief van de taliban kwam afleveren aan het huis van verzoekers schoonbroer – inlichtten over zijn locatie (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). Dat verzoeker, ondanks het feit dat de taliban zijn locatie zouden kennen, slechts na de door hem voorgehouden beschieting Afghanistan zou hebben verlaten, is derhalve onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zijn schoonbroer hem beschermde, hielp en tegen hem zei dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en hij zich verstopte in het hotel van zijn schoonbroer, komt hij opnieuw niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer beschouwd kan worden.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekers verklaring als zouden zijn drie broers tot op de dag van vandaag nog op dezelfde locatie verblijven – een locatie die volgens verzoeker nochtans gekend zou zijn door de taliban –, met name het huis van zijn schoonbroer (administratief dossier, stuk 5, p. 5), verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees relativeert. Te meer nu verzoeker in onderhavig verzoekschrift benadrukt dat zijn schoonbroer eveneens bedreigd wordt door de taliban omdat hij verzoekers broers zou helpen.

Overigens dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gang van zaken. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban er zich, na de beschieting vanop een motorfiets, niet zouden hebben van vergewist of verzoeker dood was. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker zeer voorzichtig was, de mannen zag aankomen en zich op de grond gooide en hij voorts vermoedt dat de mannen dachten dat hij door de schotten geraakt werd en hij daardoor gevallen was, kan deze appreciatie niet ombuigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts terecht: “Voorts verklaart u dat de Taliban u al een dreigbrief zouden hebben verstuurd en een aanslag op u zouden hebben gepleegd (CGVS, p.11 & 12). Het is zeer opmerkelijk dat de Taliban dan nog niet eens de moeite zouden hebben genomen om zich te begeven naar het huis van uw schoonbroer (CGVS, p.12), indien ze werkelijk zo naarstig op zoek zijn naar u. De Taliban zouden nochtans de locatie van dit huis kennen en uw drie broers zouden er tot op de dag van vandaag wonen (CGVS, p.5).” In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift benadrukt dat mochten de taliban hem zouden komen halen, dit stiekem zou gebeuren, brengt hij geen enkel valabel argument bij om te verklaren waarom de taliban niet meer – openlijk, dan wel stiekem – naar het huis van verzoekers schoonbroer zouden hebben begeven.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat het, gelet op de door verzoeker geschetste context waarbij de taliban wisten wie ze waren en waar ze leefden (administratief dossier, stuk 5, p. 13) na de aanval op verzoekers huis - waarbij twee van hun leden zouden zijn omgekomen naast verzoekers vader en broer - nog drie maanden zouden wachten alvorens een dreigbrief aan verzoeker te richten. Overigens legt verzoeker inconsistente verklaringen af over de plaats waarop hij deze dreigbrief zou hebben ontvangen. Tijdens zijn spontaan asielrelaas geeft verzoeker immers aan dat hij na één week in Katapoor (bij zijn schoonbroer) naar diens hotel ging en de imam vervolgens de dreigbrief naar hem bracht (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Wat later geeft verzoeker evenwel aan dat de imam de dreigbrief naar het huis van zijn schoonbroer bracht (administratief dossier, stuk 5, p. 14).

Verder kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de datum waarop zijn vader en broer zouden zijn overleden en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Alwaar verzoeker – onder verwijzing naar de “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 15) en het artikel “*Taliban announce spring offensive in Afghanistan*” van L. O'Donnell van 22 april 2015 (stuk 6) – betoogt dat de taliban zijn vader beschouwden als verrader en ondersteuner van de regering of de internationale coalitie en lijkt aan te voeren dat hij een risicoprofiel bezit omwille van de werkzaamheden van zijn vader, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case [...]*”). Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog op algemene wijze betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve appreciatie heeft doorgevoerd van de feiten en zijn relaas, brengt hij allerm minst concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de persoon M. Y. M. die figureert in verzoekers vriendenlijst op zijn Facebookprofiel is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Wat betreft het voorgelegde geboortecertificaat en kindervaccinatiekaart kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Met de thans neergelegde aangifte bij de politie en taskara van zijn broer M. Y. slaagt verzoeker er evenmin in om zijn beweerde problemen met de taliban alsnog aannemelijk te maken. Zo wijst de Raad erop dat de aan het stuk gevoegde vertaling niet een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging betreft zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nu verschillende delen van de aangifte, zoals onder meer het hoofd ding, de stempels, de data niet opgenomen werden in de vertaling. Ten overvloede benadrukt de er in dit verband opnieuw dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 27 juni 2013) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afgaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. De taskara van verzoekers broer M. Y. toont enkel diens identiteit aan, doch is echter geen bewijs van verzoekers gegronde vrees voor vervolging.

Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan, Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingssalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit persartikels en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-17), toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Jalalabad is gesteund. Waar verzoeker enkele onderdelen uit de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse aanhaalt, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u perfect Pashtou en Dari (CGVS, p.2), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook bent u geschoold. U zou namelijk uw middelbaar onderwijs hebben afgemaakt en zou geslaagd zijn voor het ingangsexamen aan het ‘Nangarhar Institute’ (CGVS, p.6 & 7). Daarenboven lijkt het dat u in Jalalabad zou kunnen terugvallen op uw zus en diens man die in stad zouden wonen en waar reeds drie andere broers van u wonen (CGVS, p.4 & 5).

Uw schoonbroer zou u overigens al een vier- à vijftal weken hebben opgevangen bij hem thuis in Jalalabad (CGVS, p.5). De vaststelling dat u reeds in Jalalabad woonde wijst er op dat u bovendien over kennis van de stad zelf beschikt.

Deze schoonbroer van u lijkt bovendien te beschikken over een aanzienlijke financiële draagkracht. Zo is hij niet alleen capabel om drie broers van u onderdak te bieden en uw reis naar Europa te bekostigen (verklaring DVZ, vraag 30), hij zou ook werken voor een buitenlandse organisatie (CGVS, p.8) en de eigenaar zijn van een hotel waar hij over personeel beschikt (CGVS, p.14).

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat er buiten de problemen die u aanhaalde geen andere redenen waren die dit zouden verhinderen (CGVS, p.22). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich niet kan vestigen in Jalalabad omdat de taliban er aanwezig is en dat zijn broers het huis niet durfden verlaten uit angst om gekidnapt te worden, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Dat verzoekers schoonbroer, die al zijn andere broers opvangt, verzoeker niet duurzaam kan herbergen, is een blote bewering die overigens niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waarmee hij aldus niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband. Met het betoog dat zijn familie hem niet op duurzame wijze kan onthalen, dat hij geen huisvesting zal hebben, dat hij zeer moeilijk een werkplaats zal vinden, te meer omdat hij geen werkervaring heeft en het algemeen betoog dat UNHCR vaststelt dat het familiaal netwerk in vele gevallen uitgeput is, beperkt verzoeker zich in wezen tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen evenmin als een dienstig verweer beschouwd kan worden. Waar verzoeker nog stelt dat er al een hoog aantal IDP's naar Jalalabad is gevlucht en de context waarin zij terecht komen mee in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, dient te worden herhaald dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat IDP's onder meer ondersteuning krijgen van verschillende internationale hulporganisaties en dat zij in gehuurde woningen verblijven, of onderdak krijgen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift meermaals op wijst dat zijn herkomst uit het dorp Bala Bagh in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar niet wordt betwist en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie aldaar, gaat hij eraan voorbij dat in zijn hoofde een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief voorhanden is in de stad Jalalabad. Dit verweer is derhalve niet dienstig. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Alwaar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet op de hoogte heeft gesteld van het feit dat een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde werd bestudeerd en zijn verklaringen – die afgelegd werden in een andere context – werden aangewend om dit intern vestigingsalternatief voor te stellen, wijst de Raad vooreerst op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Daarenboven blijkt na lezing van het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk werd gepeild naar de mogelijkheid van een hervestiging in Jalalabad, waarop hij te kennen gaf dat, behoudens de problemen met de taliban, er geen andere redenen voorhanden waren die dit zouden verhinderen (administratief dossier, stuk 5, p. 22).

Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER